

CARTA DOMINICAL

29 DE GENER DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA **Maternitat (5)**

El que diem ens fa pensar que la valoració de la maternitat depèn en bona mesura de l'experiència personal, és a dir, de l'experiència pròxima de la maternitat. Per exemple, de la relació amb la pròpia mare. Aquesta relació és una clau important per a entendre les persones, els seus límits i els seus valors.

Hi ha persones que passen la seva vida “buscant, no ja la mare (que pot ser ben coneguda), sinó l'afecte sa i guaridor de l'amor matern”. El sentiment profund d'orfandat i inseguretat, el reclam compulsiu d'afecte, l'afecte radicalment possessiu... El bloqueig afectiu en l'afecte cap a la pròpia mare... La dificultat per a establir relacions sanes, d'igual a igual, amb l'altre o l'altra... I, com ja hem insinuat, fins i tot la vivència de la fe en Déu...

En això té molta importància la corporalitat, és a dir, la nostra condició de ser esperits encarnats. Perquè una de les realitats humanes més corporals-espirituals és la maternitat. No hi ha cap moment en l'existència de cadascun de nosaltres on més íntimament visquem vinculats en el cos i l'esperit que quan existíem en el si matern. Un cop existim “separats”, s'obre un nou escenari en el qual vivim una sana tensió. D'una banda, sembla que tendim a la vida individual, autònoma, gairebé com a exigència. El fill tendeix a la independència per a esdevenir ell mateix. Però alhora perviu la tendència a la unió. És un moment d'una prova decisiva per al creixement en maduresa de les persones i de la seva mútua relació. Ja no es tractarà d'estar units fisiològicament, sinó de mantenir una unitat superior, la unitat de l'amor. I és el cos precisament el que ens ho permet! Això sí, impregnat d'esperit.

Un exemple paradigmàtic és l'abraçada i el petó. Esmento aquests gestos per a entendre la profunditat i la bellesa d'aquest testimoniatge de l'escriptora poetessa Begoña Abad de la Parte. Des de la seva sensibilitat lírica encerta a expressar la seva “història” al costat de la seva mare:

No sé si t'ho he dit:

la meva mare és petita

i ha de posar-se de puntetes

per a besar-me.

Fa anys jo m'enfilava

suposo, per a robar-li un petó.

Ens hem passat la vida

enfilant-nos i ajupint-nos

per a buscar la mesura exacta

on poder estimar-nos.

Aquestes paraules donen per descomptat que vivim buscant el petó, tant de la mare, com de la filla o del fill, com una espècie de signe viu d'amor; d'un amor madur, veritable, sa i serè.

A més fan entendre que no sempre aquest petó, en el sentit de trobada d'autèntic amor, no sempre sorgeix fàcilment o espontàniament: de vegades cal “robar-lo”, sempre cal buscar “la mesura exacta”, fins i tot al preu d’“enfilarse” o “ajupir-se”, gestos simbòlics de tota una actitud de vida.

Com solem dir (no només la teologia feminista) que Déu és Pare i també Mare (cf. Is 66,13; 49,15), podem dir, fent ús d'una imatge de la Tradició, “que Déu ens ha besat en Crist”, que l'Encarnació és el petó que Déu ens dona “ajupint-se” a la nostra altura. Un gest que tantes vegades realitza la mare obeint al seu veritable amor.

† **Agustí Cortés Soriano**

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat